

JAK ŠLY KALHOTKY NA VANDR, aneb proč nesnáším zvonek

Denisa Pohořelská

Svět se u mě v prdel obracel už od dětství. Přesně pět let po zdlouhavém pobytu v děloze sahám na osudovou kliku a vidím tátovo běloskvoucí pozadí, jak se frustrovaně navlíká do kalhot. A tak nabývám poznání, že mámin podivný křik ustane kdykoliv vejdu do ložnice. Tyhle traumatické návštěvy praktikuji se zcela nevinným úmyslem poukázat na novinky v reklamě pro děti a zapojit rodiče do debaty o možné koupě určité hračky. Jenže úmysl zůstává zcela nepochopen: táta supí až panty skřípou, zástrčka letí z elektriky, domeček pro panenky v televizi zazrní, objeví se a zase zmizí, omítka praská a elektrický drát se zubí až ke stropu. Pak najednou rána, táta kouká na mě, já k němu běžím s plyšovým Soptíkem, máma lamentuje, brečí a halí se do županu.

Zápalky škrtnou a knot svíčky rozjede stínový valčík. Kroky sousedů na chodbě splašeně směřují k elektrickým jističům, ozývá se vzrušená vřava, někdo zazvoní. Táta vytahuje Marsku, žmoulá ji mezi ukazováčkem a palcem, jeho obličej šmoulovatí.

„ A to jsme se, Libuško, chtěli jen prachobyčejně pomilovat ...” pronáší sarkasticky.

Valčík ustává, v hlavě si srovnávám splašené myšlenky a říkám si, že klika pálí, a už na ni nikdy nešáhnu.

25 LET PO POBYTU V DĚLOZE JE SVĚT JEŠTĚ PRDELATĚJŠÍ.

„ Nespadlo vám něco?”

Příjemný mužský hlas se sklání nad mým ramenem. Kouknu na podlahu autobusu vedle svého sedadla.

„ Ty nejsou moje.”

Cítím jak splašeně mi buší srdce ale jelikož jsem introvert a o těch se říká že si z dortu emocí ukrajují po kouscích, dokážu tuhle větu pronést s ledovým klidem. I když tady v autobusu plném senzacechtivých občanů leží na zemi moje kalhotky. MOJE KALHOTKY! A já prostě nechápu, kde se tam berou.

„ Tak je alespoň s dovolením skopnu pod vaše sedadlo. Ať na vás všichni tak hloupě nekoukaj.”

Špicka pánské tenisky zasouvá můj oblíbený sexy krajkovaný ohoz někam do ztracena.

Můj zachránce je přesně ten typ jaký by mi voněl v období sladkých dívčích let: namíchaný ze vzdušných esencí, filantrop stvořený pod taktovkou umělecké

můzy, což usuzuji z jeho římských rysů, jinými slovy prostě nedbalý pohodář. I přesto s ním o dva dny později pozoruji působivou keltskou výzdobu v Zrzavé Mary, nechám se unášet svižnými tóny irské hudby a poslouchám jeho kaleidoskop života. Vláda upřednostňuje monolog, vypráví o svých malých divadelních rolích, o zážitcích z natáčení svých prvních reportáží, poklepává pěstěnými nehty, těká pohledem po mně a štamgastech a slastně boří čelist do chmelové pěny. Pak se najednou odmlčí, zrentgenuje můj dekolt, načrtne úsečku mezi mou tváří a kotníkem, zastaví se u dvou bodů a znovu se přísaje ke sklínce.

„ A co vlastně děláš ty ? Ty kalhotky podněcují k bohatým fantaziím. Od těch že jsi během chůze nečekaně zhubla až po ty odvážnější.“

„ Dělám v elektroprodejně, zrovna včera mi byl udělen titul vedoucí malých spotřebičů.“

„ Hmm, tak to už jsi tam asi dlouho...“

„ Pokud je měsíc dlouhá doba...tak ano.“

„ Měsíc?“ zaráží se. „ Musíš být u šéfa hodně privilegovaná.“

„ Proč? Nevěříš v moje schopnosti? Prodat konvici, sendvičovač nebo mixér není až taková dřina.“

Ano mnohem větší dřina je totiž snášet Pavlovo otírání se v kuchyňce, pronásledování a rafinované nadbíhání. Avšak největší úsilí stojí uchránit si vzácné šafránové lůno před jeho uducáním na úkor existence. Tuhle záležitost jsem však neměla v úmyslu rozebírat. Aby ve mně Vláda neviděl hopsající Elektroluxku nebo dokonce ždímačku, obeznamuju ho s předešlou kariérou operátorky a administrativní pracovnice, vzpomínám rok studia na katedře pedagogiky. Tváří se že mi rozumí, dokonce chápavě přikyvuje, prstama obkresluje vypouklé tvary sklenice, jakoby to byly ladné křivky ženského těla. Pohled se mu lehce zamlžuje a najednou se začíná nějak prapodivně ošívát.

„Krucinál to je dlouhý jak hradní hradby, prdlajs hradby, to je přímo čínská zeď!“ Hledí na účet a zamyšleně si mne bradu.

| „ Hergot to je trapas. Musíme to dát nějak dohromady ...“ Vytahuje z kapsy hrst drobásků a začíná je počítat. Pokouším se tuhle nejapnou situaci zachránit a navrhuju, že zaplatím. Očividně se mu ulevuje.

S Vládou se vídáme téměř každý den. Procházíme se Jindřišskými sady, boříme nohy do spleteného koberce podzimních listů, dýcháme očekávání navlhlé půdy, vytahujem ruce z kapes a přistupujem na doteky. Barvy nám hrajou do noty. Září šterbinami lesa a mixují okrové koláže, zatímco nám na svetru ulpívají dosloužilí poslové stromů. Povídáme si řečí počátkovou, abychom dospěli. Víme, že když dospějem, budeme si přát být na počátku.

O den později mě Vláda zve do Zrzavé Mary, aby mi představil kolektiv z bývalé

konzervatoře. Bohémská rada zasedá a labužnický hodnotí, koho si to sem Vláda dotáhl. Nálada se kudrlinkově rozpouští a já poznávám, že rozměr a bohatství jejich duše ční na poli této branže jako smutný prázdný koš. Ikdyž je jejich humor výjimečný, projevy výstřední a patetické, kdyby jim každý platil za svůj smích, nemuseli by zůstat bez uplatnění.

Ráno mám bohlav. Volám do práce a vysvětluji Pavlovi, že doopravdy nemohu přijít, protože mám střevní potíže a že nemůžu přijít ani na odpolední směnu protože je to vážné. Jestli na druhý den? Cožpak vím, jak dopadnou stěry? Nabubřele pokládá.

V podvečer se dožaduje mého hlasu Vláda:

„Měla bys trochu pracího prášku?“ Mizím do koupelnového koutu, hledím na místo kde by měla stát pračka, prášek tam je.

„Jasně, myslíš, že bys našel nůžky na nehty?“

„Nůžky...nůžky... někde tu budou. Fajn a vývrtku mám brát?“

„Nemusíš.“ Tasím vývrtku ze šuplíku a píchám ji do té největší věci, kterou v pokoji mám: obřího fikusu.

„Ok, do hodinky jsem u tebe. Říkala jsi, že bydlíš na Světých zítřků 3?“

„Jo, Světlé zítřky 3. Jedenácté patro. Výtah nefunguje. Pa.“

Domluveno. Rozhlížím se po svém miniaturním pokoji, berou mě mdloby, skláním se ke koberci a prstama luxuju drobky, utírám prach na parapetu, skládám usušené prádlo, беру Savo a drhnu umyvadlo a záchod. Víc není kde uklízet. Dávám si sprchu, zapnu kulmu, myslím na Vládu. Přehrabuju se mezi tričky, lakuju si nehty, kouřím. Myslím na Vládu. Šine si to napříč hřištěm v dřevých dřínách, v ruce sedmička vína, vlasy mu divoce kosí obličej. Zakopne, otočí se, jestli to nebyla tisícovka a vchází do vchodu.

Zadýchaně mi podává nůžky a skenuje prostory garsonky.

„Víš, moc lidí tady nezvu ... osamostatnit se po šesti letech vztahu stojí trochu úsilí a času.“

„To neřeš, kdybych sem měl dotáhnout svoje věci, nezaplnil bych to tu ani spoloviny.“

Sfoukává hlínu z vývrtky.

„Je libo Müller Thurgau?“ ptá se.

Podávám sklínky a sleduju, jak se paní pravda klokotavě kutálí ke dnu. Hlavou mi ještě mírně zvoní včerejšek. Poezie večera začíná pozvolna, Vláda je nadšen mou knihovničkou a cituje Puškina. Jednou rukou mi žmoulá prsty, druhou jezdí po ose sklínky. Ještě je příliš brzy na to, aby to bylo naopak. Sleduju verše, poslouchám a uvažuji, proč mě ty dva kartáčky nad jeho očima tolik přitahují a toužím se jich dotknout. Naše tepy se odráží od stěn pokoje jako na squashovém turnaji a jsou nepřehlédnutelné. Avšak záhada nejkrásnějšího

chemického vzorce je nečekaně přerušena zvonkem.

„ Ty někoho čekáš? “ zarazí se nechápavě.

„Jo, babičku, tetu a taky bývalou tchyni, “ vtipkuju.

Otvírám dveře. Na zemi leží proutěný košík. Jeho obsah přelítnu jen zběžně: Cola, banány, horká čokoláda a spousta dalších anti-průjmových záležitostí.

„Něco jsem ti přinesl na ten tvůj žaludek.“ Ozývá se ze tmy.

„A taky mám pro tebe tohle překvapení. LCD to sice není, ale vyřadit ji ze skladu je škoda. Navíc, říkala si, že nemáš televizi...”

Pavel vchází do pokoje. Vláďa vstává, jeho mužství se ještě hrozně tyčí pod poklopcem. Televize se rozpadá ve dvě, musím se podepřít o stěnu. Do okna sebou tupě mlátí netopýr, jakoby se chtěl účastnit této neobyčejné scény.

„Odkud víš, kde bydlím? “ Hlasivky mi vypovídají službu.

„Jsi přece můj zaměstnanec. O svých zaměstnancích vím vše. I to kdy simulují. Ať už zájem,” zvyšuje hlas a jeho tmavé oči mě štiplavě propalují, „ anebo jen sračky ..., “ pronese sýpavě, sjede Vláďu pohrdavým pohledem a bouchne dveřma. Slyším, jak se košík kutálí po schodech. Možná že banány budou uducané napadrtí. Možná že čokoláda bude rozetřená po schodech a Cola se skutálí až do prvního patra. Možná že teď Vláďa dopije svou sklítku, pohladí mě po tváři, smutně se usměje a znovu přehodí svou kolej na jednosměrku.

Zatím se opírá o topení a pozoruje hejno netopýřích bludiček shlukujících se kolem venkovního zdroje světla. Mlčí. Pak se otočí a mrkne na mě pobaveným pohledem.

Jak to vlastně bylo s těma kalhotkama..?”